

Chương 31

Cửu Khúc Thần Ni

Lâm Viết Hùng thấy lão ni không nặng lời, đôi mắt đỏ ngầu, chàng vung tay phát qua một cái, một luồng chưởng phong áp tới.

Nhưng chàng không ngờ vị lão ni võ công lại tuyệt vời. Bà lão chỉ cần nhún chân một cái đã nhảy vọt sang một bên, rồi lệ làng đánh trả lại một chiêu hét lên:

- Hãy lui đi!

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, không ngờ một bà già gác chùa mà nội lực dường ấy thì Cửu Khúc Thần Ni còn ghê rợn đến bực nào nữa.

Tuy nhiên, chàng không thể nhịn nhục được, chàng dùng Phản Xạ. Thần Công nghênh địch.

Bùng!....

Một tiếng “hự” rùng rợn, tiếp theo một tiếng rú, lão ni bị dội ngược ra sau còn Lâm Viết Hùng vẫn đứng vững như một trụ đồng.

Bà lão lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt lóe hào quang, nhìn Lâm Viết Hùng muốn nẩy lửa.

Bà nhủ thầm:

- Một trang thiếu niên trẻ tuổi dường ấy tại sao có công lực phi thường như vậy?

Thật không ai ngờ được.

Bà có biết đâu, chính con người trẻ tuổi ấy vừa rồi đã được quần hùng võ lâm tôn xưng làm Anh Hùng Đệ Nhất Nhân.

Lâm Viết Hùng lạnh lùng nói:

- Xin lão tiên bối vui lòng cho tôi lên chùa!

- Không được!

- Vậy buộc lòng tôi phải thất lễ với lão tiên bối một lần nữa sao?

Bà lão nói:

- Thí chủ có cả gan dám...
- Việc gì mà tại hạ không dám.

Lão ni liền vận dụng hết nội lực vào song chưởng phát ra một chiêu, gió lộng ào ào như đổ núi lấp sông.

Lần này Lâm Viết Hùng cũng vẫn đứng trơ người ra, dùng Phản Xạ. Thần Công chống lại.

Bùng!....

Núi rừng chấn động, thân hình lão ni lắc lư liên tiếp, rồi bật ngựa ra phía sau, văng xa ba trượng.

Lư Lâm Viết Hùng thừa lúc đối phương văng ra xa, tung mình nhảy vọt lên, dùng Cửu Ma Thần Phiêu thoát đi như một cái bóng mờ.

Bà thét lên:

- Đứng lại!

Chàng không trả lời, cứ cắm đầu chạy.

Nhưng chỉ được vài trăm bước thì trước mặt chàng đã xuất hiện một vị lão ni khác, lông mày trắng xám, tuổi tác nhỏ hơn người lúc nãy, nhưng cũng vào khoảng sáu, bảy m ới.

Lão ni mặt lạnh như băng, nói:

- Tài nghệ của ngươi quả thật siêu việt!

Lâm Viết Hùng cười nhạt:

- Văn bối không dám nhận lời khen tặng ấy!

Lão ni nói:

- Thí chủ có biết tội xông vào chùa cấm nặng đến đâu không?
- Nặng đến bực nào?
- Đến tội chết!

Lâm Viết Hùng cau mày, cười nhạt:

- Tiền bối muốn dọa tôi à?
- Nếu ngươi không chịu xuống núi tất sẽ có hậu quả.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thật ra tại hạ không muốn đến đây làm náo động chốn tu hành. Chỉ xin phép vào chùa để tìm một người.

- Tìm ai?
- Một cô gái!
- Tên gì?
- Lý Hương Xưa.

Lão ni trở mắt nhìn Lâm Viết Hùng hỏi:

- A! Thằng nhỏ! Mà có phải Lâm Viết Hùng không?
- Phải! Vãn bối chính là Lâm Viết Hùng.

Lão ni nói:

- Cô gái Lý Hương Xưa quả có trong chùa đó. Nhưng nay nàng đã tu hành, không ai đến quấy rầy nàng nữa.

- Nhưng tại hạ muốn gặp nàng một lần.
- Không được.

Lâm Viết Hùng nổi giận:

- Như thế tại hạ cam thất lễ.

Lão ni “hừ” một tiếng, nói:

- Nếu không tuân lệnh mà thử xông lên chùa xem!
- Xin lão ni chớ trách tôi thất lễ.

Thân hình chàng chớp một cái, tung lên cao như một bóng ma.

Thuật khinh thân của chàng tuy nhanh, nhưng chàng chỉ thoát đi được năm trượng thì đã thấy lão ni đứng chặn trước mặt rồi, và phát tay đánh tạt vào người chàng một lúc đến ba chiêu.

Lâm Viết Hùng giật mình né sang một bên rồi trả lại một chưởng.

Lão ni lách mình một cái đã tránh khỏi làn chưởng phong và lẹ lẹ đưa năm ngón tay trái như năm móng cộp chộp vào cổ tay chàng. Còn tay mặt thì đánh mạnh vào đại huyết trước ngực chàng.

Lâm Viết Hùng vì không muốn gây ác cảm với người trong chùa nên không dám dùng những độc chưởng đối phó. Chàng vội trở ngược bàn tay lại biến chưởng thành trào, dùng tay trái nắm đối phương, còn tay mặt vòng qua một cái giữ lại môn hộ.

Chưởng pháp đôi bên biến hóa rất lẹ lẹ và lợi hại đến khiếp người.

Lão ni liền thu thế lại, hừ một tiếng, rồi lão phát mạnh ra một chưởng nữa.

Lâm Viết Hùng tung chưởng đón đỡ.

Bùng!....

Chưởng lực chạm nhau, hai bên đều nhảy lùi ra xa ba trượng.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Lão ni này công lực đã thâm hậu, mà võ công cũng không phải tầm thường.

Nếu ta không dùng độc thủ thì không thể nào thủ thắng được.

Nghĩ như vậy, chàng vận nội lực vào đơn điền, dùng Hóa Huyết Thần Công đánh ngược lại.

Bùng!.... Bùng!....

Hai tiếng nổ vang lên như đất trời chuyển động. Tiếp theo một tiếng “hự” thảm thiết lão ni lùi ra xa hơn ba trượng, hơi thở phì phào, mồ hôi ướt đầm như ma.

Lâm Viết Hùng đánh ra một chiêu, cảm thấy ân hận, nên đứng trơ người ra.

Lão ni gượng dậy, ngồi vận công chữa thương.

Chàng lợi dụng cơ hội ấy lách mình một cái, phi thân lên núi.

Chỉ loáng mắt, chàng cách đỉnh núi không đầy một trăm trượng nữa. Chợt trước mắt chàng về phía Động hiện ra một bức tường đá.

Chàng nghĩ đó là cửa chùa, vội bước nhanh đến.

Bỗng chàng phát hiện rõ một lão ni cụt một cánh tay.

Chàng cha kịp hỏi, thì lão ni cụt tay đã lạnh lùng nói:

- Thí chủ cậy có tài, xông vào chùa cấm, còn đã thương đồng môn của ta ư?

Lâm Viết Hùng nói:

- Tôi đã lễ phép xin gặp Thần Ni, nhưng hai vị đó cố tình ngăn cản tôi mãi, buộc lòng tôi phải thất lễ.

Lão ni cụt tay nói:

- Đã mời năm nay, không một ai được phép đến chùa này.

- Tôi vì nóng lòng tìm một người bạn, nên không thể tuân theo lệnh cấm đó.

Lão ni cụt tay cười nhạt:

- Dù với lý do nào, thí chủ cũng đã phạm vào luật cấm. Ta phải bắt thí chủ đem cho bốn sư xét xử.

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng:

- Tôi ngại lão ni không thể làm được việc đó.

- Thí chủ cứ ra tay thử?

Dứt lời, năm ngón tay của lão ni đã vồ thẳng vào mặt Lâm Viết Hùng.

Nếu thân pháp chàng không lanh lẹ, thì đã bị thương với năm ngón tay như năm cái móc sắt của lão ni rồi.

Lão ni liền đổi trao thành chưởng, đánh ra một luồng rất mạnh tống vào giữa ngực Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng giật mình. Chàng thấy đây là một thế chưởng kỳ lạ không thể né tránh được.

Chàng vội dùng Nhiệt Dương Công từ từ đẩy ra một chiêu.

Bùng!.....

Hơi nóng bốc lên khét lẹt.

Lâm Viết Hùng bị luồng cang chưởng của lão ni phải lùi lại ba bước.

Trong lúc đó lão ni bị Nhiệt Dương Công quá mạnh, toàn thân lão đảo, văng ra xa hơn tám bước.

Mặt lão ni đầy kinh ngạc. Từ xa đến nay, lão cha hề gặp một đối thủ nào có công lực lạ thường như vậy. Điều làm cho vị lão ni này ngạc nhiên hơn là thấy đối phương cha đây hai mươi tuổi mà đã có một nội lực hơn năm trăm năm, một nội lực tuyệt kỹ giang hồ.

Lâm Viết Hùng bị trúng một chiêu, phải lùi lại ba bước, máu nóng sôi lên.

Chàng liền dùng song chưởng đẩy ra một chiêu Hóa Huyết Thần Công. Nhưng Chàng còn nương tay, chỉ phát ra có năm thành công lực.

Lão ni biết thế nguy, vội dùng hết mọi phần sức lực trong pho Bí Diệp Thần Tiễn mới đỡ được chưởng phong của Lâm Viết Hùng. Dù vậy, sức lực quá mạnh của Hóa Huyết Thần Công vẫn làm cho lão ni mồ hôi toát ra như tắm.

Lâm Viết Hùng thấy dùng một nửa công lực không thắng nổi đối phương, tức giận, vận hết mọi thành công lực, toan phát ra một chiêu.

Giữa lúc đó, bỗng nghe một giọng nói lạnh lạnh truyền đến:

- Diệu Huyền! Mau lui ra! Mi không cự nổi Hóa Huyết Thần Công đâu.

Lâm Viết Hùng giật mình, không hiểu ai biết rõ môn võ lợi hại của chàng. Chàng đoán chắc người đó là Cửu Khúc Thần Ni.

Vị lão ni đó tên là Diệu Huyền, nghe nói mặt biến sắc, lắc mình một cái, nhảy biến vào một tảng đá như một bức tượng lớn.

Lâm Viết Hùng vận hết công lực, ngẩng mặt lên đỉnh núi nói:

- Vãn bối có chuyện mạo phạm đến lão tiên bối, xin tha thứ.
- Thí chủ hãy nói rõ tông tích ta nghe.
- Vãn bối là Lâm Viết Hùng, môn đệ của Huyền Môn Cung.
- Mà nói sao? Mà là môn đệ của Huyền Môn Cung?
- Phải! Vãn bối chính là đệ tử của Quỷ Tháp chủ nhân.
- Ừ... Nhưng đến đây để làm gì?
- Tôi đi tìm một người bạn.
- Ai?
- Lý Hương Xưa.
- Nếu vậy ngươi nên xuống núi đi.

- Tại sao?

- Vì nàng không muốn gặp người!

Lâm Viết Hùng nghẹn ngào, đứng trơ như một pho tượng gỗ.

Đây là một việc khó xử vô cùng. Nhưng chàng không thể trở về được.

Chàng không thể để Lý Hương Xưa vì một chút hờn giận mà vĩnh viễn xa chàng.

Chàng mạnh dạn nói:

- Nàng muốn gặp tôi hay không là tùy nàng, nhưng tôi nhất định phải gặp nàng.

- Đừng có hồ đồ.

- Không phải vậy, đây là một ý nguyện.

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Thôi thôi! Người chớ lắm lời! Nàng là kẻ cùng cảnh ngộ với ta trước kia. Ta cảm cảnh nên đã hứa xuống tóc cho nàng để nàng được sống an ủi trong cửa Phật.

Lâm Viết Hùng lòng bồi hồi, nói:

- Thật sự, tại hạ không làm gì phật ý nàng cả, chỉ vì nàng hiểu lầm nên sanh ra câu chuyện này thôi.

Cửu Khúc Thần Ni cười nhạt:

- Lầm ư? Những đứa con trai như người làm sao tránh khỏi những điều bạc bẽo, gây đau khổ cho những người con gái son trẻ.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Nàng đã nói với tiên bói thế nào?

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Lâm Viết Hùng, người hãy lắng tai nghe ta kể câu chuyện này!

- Được! Xin lão tiên bói kể thử.

- Cách đây một tháng, ta có việc đến chùa Linh Sơn thăm một người bạn. Khi đi ngang qua một khu rừng Trúc lâm, ta có gặp một cô gái rất đẹp đang đối diện với một chàng trai mặt mày cũng khôi ngô tuấn tú lắm!

Ng ơi biết người con gái ấy là ai không?

- Ai vậy?

- Nàng chính là Lý Hương Xưa.

Lâm Viết Hùng tay chân bủn rủn như muốn té xỉu xuống đất.

Chàng hét to:

- Nàng đã phụ tình tôi rồi!

Lão Ni khóa tay nói:

- Khoan! Người hãy nghe cho hết câu chuyện mới rõ ai phụ ai.

Lâm Viết Hùng miệng há hốc, đứng nhìn Cửu Khúc Thần Ni trên trời.

Cửu Khúc Thần Ni nói tiếp:

- Ta thấy Lý Hương Xưa cười khanh khách hỏi chàng trai:

- Người thấy ta có đẹp không?

Chàng trai mặt ửng hồng, thẹn thùng đáp:

- Cô nương đẹp tuyệt, sắc đẹp cô nương trên đời này chỉ có một không hai.

Nàng hỏi:

- Thật không?

Chàng trai đáp:

- Tôi không bao giờ nói láo, nhưng chắc cô nương cũng tự biết mình như vậy.

Nàng hỏi:

- Người có yêu ta không?

Chàng trai đáp:

- Điều đó thì...thì...

Nàng gất lên:

- Không có điều gì hết! Tại sao người theo ta?

- Vì cô nương đẹp và dễ mến.

Nàng cười ha hả, nhìn chàng trai nói:

- A! Người thấy ta đẹp nên người si tình phải không? Nhưng ta cần phải khinh bỉ bọn người! Ta khinh bỉ những đứa con trai không chung tình, đã lừa dối hững hờ với ta.

Vừa nói dứt lời, ngọc chưởng đã tung lên, đánh tống vào ngực chàng trai.

Chỉ nghe “hự” một tiếng thảm thiết, chàng trai đó vừa mới há miệng kêu một tiếng “cô” thì đã ngã người xuống đất chết tức khắc.

Ta thấy cô gái ấy tâm trạng thất thường, vì quá đau đớn mà hành động ác độc nh vậy, nên tới gần hỏi:

- Cô nương! Tại sao giết người quá tàn nhẫn?

Cô gái cười như điên dại, nói:

- Việc này có quan hệ gì đến lão ni?

- Ta muốn khuyên cô đừng độc ác nữa.

- Ha ha, độc ác? ở đời này không có hành động nào gọi là độc ác cả.

Tiếp đó ta kể lại cho nàng nghe một câu chuyện của ta lúc thiếu thời, và câu chuyện ấy cũng nằm trong tâm trạng của nàng lúc bấy giờ.

Nàng nghe xong câu chuyện, nét mặt dịu lại, và có ý tìm đường giải thoát bằng cách nhờ ta dẫn về chùa này để thí phát quy y.

Tuy nhiên, trước khi thí phát, ta lại để cho nàng có một thời gian hoàn toàn trầm tĩnh, để tự nàng phát nguyện trong chân tâm. Do đó đến hôm nay, nàng vẫn sống nơi đây và từ chối không muốn gặp một ai cả.

Lâm Viết Hùng ngo ngác:

- Ô! Nếu vậy thì tôi là người đã gây ra cho nàng những thảm trạng ấy sao?

Lão ni cười nhạt:

- Chớ còn ai nữa!

Lâm Viết Hùng thở hổn hển:

- Không không! Văn bói không phải là người gây ra thảm trạng này! Chính nàng đã hiểu lầm!

Lão ni nói:

- Hiểu lắm sao được?

Lâm Viết Hùng cãi lại:

- Nàng hiểu lắm vì nàng tưởng rằng văn bồi không yêu nàng.

Lão ni thở dài nói:

- Lâm Viết Hùng lúc này ta vừa kể tới câu chuyện nàng Lý Hương Xưa đứng đối diện với chàng trai lạ trong rừng thì người đã hét lên “Nàng đã phụ tình tôi rồi”! Thế mà người lại áp yêu một cô gái khác là Xuân Chờ thì bảo nàng không đau đớn hờn giận sao được.

Lâm Viết Hùng nghe nói sững sờ.

Phải! Chính tâm hồn chàng đã lu luyến cả hai cô gái cùng một lúc, trạng thái ấy không thể nào không gây đau khổ cho cả hai người.

Chàng cũng không thể phân biệt được mối tình nào là tình bạn, mối tình nào là tình yêu. Nếu nói rằng do lòng tham lam, ích kỷ của chàng thì cũng không phải. Tình cảm của hai người đã đến với chàng bằng chân thật. Chàng có thể hy sinh một phần trong thân thể chàng nhưng chàng lại không thể để mất một trong hai mối tình ấy.

Ôi! Thật là oái oăm! Con người ghen tức vì lòng ích kỷ, thì con người cũng lại chứa đựng rất nhiều khát vọng yêu đương.

Chàng không biết phải nói làm sao với Lý Hương Xưa, nếu nàng tránh né bằng cử chỉ ghen hờn như vậy.

Chàng nói với lão ni:

- Văn bồi xin nhận tất cả những trách mắng của Lý Hương Xưa, nhưng văn bồi không thể đến đây mà không gặp nàng.

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Những đau buồn trong tình ái từ xa đến nay xảy ra không phải ít. Chỉ có thời gian và hoàn cảnh mới hàn gắn, phơi phai mà thôi. Theo ta tưởng, lúc này là lúc nàng đang đau khổ, người chớ nên gặp mặt nàng làm chi!

Lâm Viết Hùng nghẹn ngào. Hai dòng lệ chạy ròng ròng xuống má. Chàng đứng sững một lúc lâu mà không nói được tiếng nào.

Rồi bỗng chàng khóc oà lên.

Cử chỉ của chàng đã làm cho Cửu Khúc Thần Ni cảm thấy thương hại.

Bà nói:

- Quả thật người muốn gặp mặt nàng sao?
- Vẫn bồi nhất định xinh gặp được nàng dù hậu quả tai hại tới đâu đi nữa!

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Nàng đang ở trong hậu viện, nếu người muốn gặp nàng cũng được!

Lâm Viết Hùng phóng người một cát đã xông vào trước cửa chùa. Chàng theo chân Cửu Khúc Thần Ni vào bên trong.

Đây là một ngôi chùa cổ. Mái ngói tường đá tuy đã lâu đời, nhưng được sửa sang sạch sẽ. Cảnh trí rất thiên nhiên.

Trước khi bước vào sân chùa, chàng phải qua một cái suối nước gọi là suối giải oan. Suối này nước trong vắt, chỉ lội đến ống chân, hai bên bờ toàn là thứ đá trắng lóng lánh như ngọc.

Cửu Khúc Thần Ni chỉ con suối và nói:

- Trong sơn núi có một mạch nước rất tốt, từ trong bọng đá chảy ra. Bọng đá ấy có hình một cái đầu rồng, nước trong miệng đầu rồng ấy chảy mãi quanh năm không lúc nào cạn.

Người lập chùa này lợi dụng nguồn nước ấy cho chảy lòng vào trong chùa, chỗ nào cũng có nước, từ điện Phật đến vờn hoa, phòng ăn, phòng tắm rồi chảy qua con suối giải oan này, cuối cùng chảy vào hồ sen dưới chân núi.

Lâm Viết Hùng khen:

- Ô! Thật là quan cảnh thiên nhiên! Những vị tăng trưởng kiến tạo ngôi chùa này cũng là một công phu tuyệt tác.

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Chùa này trước kia do một vị vua chán đời, giao ngại vàng lại cho vị Hoàng tử rồi vào đây lập chùa ẩn dật.

Qua một thời gian tu hành, ngoài việc trùng tu Phật tích, vị lão tăng ấy còn nghiên cứu được một môn võ học tuyệt kỹ.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Môn võ học gì vậy?

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Đó là môn Cửu Khúc Bộ Hình. Nó thuộc vào loại linh thư cổ điển, án theo ngũ hành, bát quái mà tạo thành. Tất cả môn võ này đều ghi lại trong vách đá, nhưng ít người biết được.

Ta may mắn đã hơn mười năm nay nghiên cứu mới thông hiểu toàn bộ môn võ đó.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Nếu vậy lão tiên bối dùng nó để trấn giữ ngôi chùa này?

- Phải! Nếu ta không muốn cho người lên đây thì dù người có đi đến một năm cũng chỉ quanh quẩn dưới chân núi là cùng, không làm sao tìm đường lên đây được.

Bởi vậy, gần hai mươi năm nay, giang hồ không một ai có thể đặt chân lên đến đỉnh núi.

Hai người trò chuyện đến đây thì đã đi qua một vòn hoa. Cách vòn hoa lối vài trăm bước, có một cô gái tóc phủ dài xuống má, đang quay lưng lại, mặt hướng về chân trời xa.

Chỉ nhìn vào cái lưng thon thon, Lâm Viết Hùng đã nhận ra ngay nàng ấy chính là Lý Hương Xưa.

Lâm Viết Hùng mừng quá reo lên:

- Lý muội! Anh đến tìm em đây!

Vừa nói, chàng rẽ hoa vách lối mòn chạy đến. Nhưng chàng chạy được vài mươi bước thì thấy Lý Hương Xưa đâu mất. Chàng lại vừa kêu vừa chạy quanh quần mãi.

Qua một lúc, chàng lại thấy Lý Hương Xưa đang ngồi đó, nhưng lúc chàng chạy đến thì nàng lại đâu mất, và xung quanh chàng cây cối phủ đầy.

Lấy làm lạ, chàng vừa chạy vừa kêu:

- Lý muội! Lý muội!

Chàng chạy đến toát mồ hôi, áo quần ướt đẫm, mà vẫn còn quanh quần nơi vòn hoa, lộn đi lộn lại một chỗ.

Bấy giờ, Cửu Khúc Thần Ni đưa tay vẫy chàng lại, nói:

- Người không thể đến gần nàng được đâu?

Lâm Viết Hùng dừng lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Nàng đang bày trận đồ, phải biết cách phá trận đồ mới vào được.

Nếu không dù người có chạy đến bạc đầu cũng không qua khỏi cái vờn hoa này được.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, hỏi:

- Từ trước đến nay vãn bối quen thân với nàng, không nghe nàng nói về trận pháp mà.

Cửu Khúc Thần Ni nói:

- Phải! Ta vừa mới truyền thụ cho nàng hơn một tháng nay. Vì nàng có nhiều tâm sự buồn, nên ta truyền môn này mục đích để cho nàng giải khuây phần nào.

Lâm Viết Hùng nói:

- Vậy xin lão tiên bối giúp cho vãn bối được đến gần nàng.

- Điều đó không khó gì. Cái khó là nàng có bằng lòng tiếp chuyện với người không?

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm:

- Lẽ nào nàng lại giận chàng đến nỗi cự tuyệt cả một cuộc sống tình cảm. Nàng giận chàng chẳng qua trong nhất thời, sự ghen tức không dẫn được mà thôi.

Chàng nói:

- Xin lão tiên bối giúp cho vãn bối gặp mặt nàng. Nếu nàng không bằng lòng tiếp vãn bối thì vãn bối sẽ tự mình ra đi, không làm phiền tới lão tiên bối.

Cửu Khúc Thần Ni chỉ lắc mình một cái đã biến mất.

Lâm Viết Hùng ngồi ở vờn hoa, đợi một lúc lâu, mới thấy Thần Ni trở lại, nói với chàng:

- Nàng đợi người ở hậu liêu, hãy theo ta.

Lâm Viết Hùng nghe nói như mở cả trong bụng, đánh phóch một cái theo chân lão ni.

Chàng đi vòng quanh chùa, đâu đâu cũng huy hoàng tráng lệ.

Qua một dãy hành lang, Thần Ni chỉ tay vào một căn phòng, nói:

- Nàng ở trong đó, người hãy vào đi.

Lâm Viết Hùng xô cửa bước vào.

Quả nhiên, Lý Hương Xưa đang ngồi trên một chiếc giường đôi mắt ướt đẫm, tóc bù xù, thân mình gầy guộc rất thảm nảo.

Chàng nhảy tới, ôm Lý Hương Xưa vào lòng, kêu hỏn hển:

- Lý muội! Em...

Chàng tưởng Lý Hương Xưa sẽ xô chàng ra, đánh vào mặt chàng hay có những cử chỉ phản đối, nhưng không, Lý Hương Xưa vẫn ngồi im như pho tượng gỗ, không cử động.

Chàng lay gọi:

- Lý muội! Em!

Chàng cũng chỉ nói được mấy tiếng rồi khóc òa lên. Hai dòng nước mắt ràn rụa.

Lý Hương Xưa cũng khóc nức nở. Cả hai cùng khóc một lúc, nước mắt của hai người chan hoà nhau.

Bao nhiêu giận hờn, đau đớn, buồn tủi hình như trôi theo nước mắt, làm vơi đi.

Qua một lúc cả hai đều im bật, và bốn mắt nhắm nghiền lại.

Hình như họ không còn biết gì sự việc xảy ra xung quanh họ nữa.

Thời gian không ai biết đã bao lâu. Bỗng Lâm Viết Hùng khẽ gọi:

- Lý muội! Em!

Lý Hương Xưa lau nước mắt cho chàng, hỏi:

- Anh tới đây để làm gì?

- Tìm Em!

- Tại sao trước kia anh không muốn gần gũi em?

- Em đã hiểu lầm anh! Tình cảm của anh đối với em lúc nào cũng nồng nàn thấm thiết. Sở dĩ, anh không được gần gũi em mãi chỉ vì trong người anh còn mang một trọng trách giang hồ mà cha hoàn thành.

Lý Hương Xưa hỏi:

- Từ nay anh còn phải làm gì nữa?

Lâm Viết Hùng nói:

- Thù nhà cha trả, ơn ân sư cha báo đền. Anh còn phải tìm tới phá tan tổ chức U Vương Quỷ Điện, lấy đầu tên Đé Quân phản đồ sư môn, để trấn an giang hồ.

- Anh biết U Vương Quỷ Điện ở đâu không?

- Không! Anh chỉ biết tổ chức của chúng nguy trang khắp nơi.

Lý Hương Xưa nói:

- Em được biết nơi bí mật Tổng đường U Vương Quỷ Điện!

Lâm Viết Hùng hỏi vội:

- Tổng đường Quỷ Điện ở nơi nào vậy?

- Trong dãy núi Liên Thành, cách đây hơn năm trăm dặm về phía Tây.

- Tại sao em biết được?

- Anh còn nhớ cái tên Hàn Sĩ Hạ không?

- Nhớ! Sao?

- Trước kia nó theo em chọc ghẹo, ve vãn. Em dùng độc hạ thủ. Chẳng biết hẳn tìm được thuốc giải độc ở đâu đem về chữa lành bệnh. Tuy vậy, nó vẫn không chừa thói củ, vẫn theo em tán tỉnh mãi, mong em ban bố cho nó một chút tình yêu. Nó si mê đến nỗi đem tất cả những bí mật tổ chức U Vương Quỷ Điện nói cho em nghe hết.

Lâm Viết Hùng đau lòng nói:

- Hàn Sĩ Hạ là con của Đé Quân Quỷ Điện thì thế nào nó cũng là người quan trọng của tổ chức ấy.

- Đúng vậy, hiện nay nó điều khiển Tứ Điện U Vương, nhưng Tứ Điện U Vương không quan trọng bằng Nhị Điện Trưởng Lão.

- Nhị Điện Trưởng Lão quan trọng như thế nào?

- Đó là hai vị lão tiên bối đã biệt tích giang hồ hơn năm mươi năm nay. Võ công của họ cao thâm vô cùng. Em không rõ tên họ, nhưng biết một trong hai người đó có một người rất thông thạo về ngũ môn đồ trận. Bởi vậy, Tổng đường Quỷ Điện thiết trí bằng trận đồ, không ai có thể bước chân tới đó được nếu không rành trận pháp.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thế nào anh cũng tìm tới đó.

Lý Hương Xưa nói:

- Việc tới Liên Thành sơn, Tổng đường Quỷ Điện quan trọng lắm. Chúng ta phải cẩn thận.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Em giận hờn anh tại sao không nói cho anh biết mà lại định nương mình cửa Phật, hủy bỏ cuộc đời.

Lý Hương Xưa thở dài:

- Sự thật em không định đi tu, vì buồn lòng nên có hành động này.

Lâm Viết Hùng âu yếm nói:

- Thế thì em đã hết giận anh rồi chứ?

Lý Hương Xưa trầm mặt đáp:

- Cha hết! Mới voi đi một phần nào thôi. Nếu anh không tới đây, em chắc có lẽ vài hôm nữa em nhờ Thần Ni xuống tóc rồi.

- Ô! May quá! Vậy hôm nay em bằng lòng theo anh xuống núi?

Lý Hương Xưa lắc đầu:

- Không được!

- Tại sao vậy?

- Vì em tới nơi đây với hai mục đích. Một là nương chốn thanh tịnh để an ủi tâm hồn trong lúc quá đau đớn, hai là tìm Cửu Khúc Thần Ni để luyện môn Cửu Khúc Bộ Hình.

- Môn Cửu Khúc Bộ Hình lợi hại thế nào?

- Nó là một môn võ thuật về trận pháp. Gồm có chín phương pháp án ngữ và giải phá trận đồ. Nếu không có môn võ công này thì không thể nào vào Tổng đường U Vương Quỷ Điện được.

Lâm Viết Hùng thở dài:

- Em đã học xong toàn bộ Cửu Khúc Bộ Hình cha?

- Cha! Còn một ít nữa thôi!

- Thế thì chừng nào em mới xuống núi?

- Lúc nào hoàn thành.

- Thế thì anh phải ở đây chờ em! Lúc nào em luyện xong, em sẽ cùng anh xuống núi.

Lý Hương Xưa lắc đầu:

- Không nên! Trong chùa này không cho phép người đàn ông lưu trú.

Lâm Viết Hùng suy nghĩ:

- Hay là em không cần học môn Cửu Khúc Bộ Hình?

- Nếu không luyện xong Cửu Khúc Bộ Hình thì không thể nào vào được Tổng đường Quỷ Điện để báo thù. Dù Lâm ca võ công cái thế đến đâu cũng vô ích.

- Thế thì bao giờ Lý muội mới xuống núi?

- Có lẽ một tuần nữa.

- Hay là anh chờ em dưới chân núi.

Lý Hương Xưa nhìn chàng:

- Tại sao trước kia anh thờ ơ với em, để em đau khổ, rồi ngày nay em định thí phát tu hành, anh lại tỏ ra khẩn khít.

- Trong xa cách mới thấy nhớ nhung. Vả lại anh muốn gần gũi Lý muội để chuộc lại những gì đã làm cho Lý muội đau buồn.

Lý Hương Xưa úp mặt vào ngực chàng thở thê:

- Nếu Lâm ca đã có tình cảm với em như vậy thì em không còn giận anh nữa đâu.

Thôi Lâm ca hãy xuống núi đi, và chờ em ở Liên Thành sơn, nơi Tổng đường của U Vương Quỷ Điện.

Lâm Viết Hùng gật đầu, kể lại cho Lý Hương Xưa nghe câu chuyện đại hội võ lâm vừa xảy ra.

Cả hai có những vui buồn lẫn lộn. Tình cảm của đôi trai gái trong tuổi thanh xuân thật nhiều phức tạp, không thể nào hiểu nổi. Họ dễ hờn giận mà cũng dễ tha thứ cho nhau